

V. Vikainen:

Zima

ZA JEDAN POVRATAK

Dodji i budi plašt od vetra ja sam presahla voda
 Ako te pred hramom prezrenu zaborave vrati se meni
 Ova je obala od mojih ruku i od prašine sagorelog svoda
 I ja sam ona dobra plima što raste u modroj peni.

Ako ti je krv luda i ako si gruba ja sam obala od brezove kore
 Prođi kroz moje jutro nasmejana i plačna za bol i za snove
 Ja sam bešumni vetar i pesma i pijano more
 I proneću te snenu na svojim usnama kroz noć što nas u nedra zove

O budi besana zora i meka smrt od talasa i od trava
 Tiha i gorka kao uzglavlje u tvojoj besmislenoj kosi
 Probudiću ovo kamenje za tvoj hod i biću san i biću java
 i biću zver koja boluje od tvoje krvi koja prkosi i koja prosi

Velizar Kostelić

IVAN MINATI

Mala sanjava gospa

O, jagnedi, jagnedi v vetru
 in dvoje toplih rok,
 o, rdeč cvet ob rdečem cvetu
 in reke srebrni tok,
 o, soba v zamolklem sijaju
 oktobrskega neba,
 o, z albumom na kolenih,
 mala, sanjava gospa!

Kako se smešno izgublja
 moja samotna pot:
 ulca slepa, gluha,
 na kraju kamniten plot.
 In nanj je življenje vklesalo
 neizprosen klieaj —
 a ti ne moreš mimo
 in več ne moreš nazaj.

Bridko je, bridko življenje.
 Jemlje samo, daje nič,
 dokler ne ležeš na pare
 gol, izsesan mrlič.
 o, vse se je zamotalo!
 Tako, kot še nikdar.
 Včasí je to velika,
 a včasí klavrna stvar.

Naj bo že kakorkoli!
 Tiha jesen zori,
 v predvečerno tišino
 komaj kak klic še vzdrhti —
 komaj kak klic brez odmeva...
 Srce drgeta, drgeta,
 kdaj te bom spet poljubil,
 mala, sanjava gospa?

SONJA MIŠJAK

Sanje...

In zvezdice zlate so mi zamigljale,
 prižgala še luna zdaj svoj je odsev.
 O! sapice lahne so že zapihljale
 potoček zapel je svoj najlepši spev.

Na travničku zvonček cinglja melodijo,
 trobentice trobijo — kličejo me,
 snežaki še zadnjikrat se zasolzijo,
 stalil se je sneg — zdaj se taja srce.

Po travničku stopa nekdo ki me vnel je,
 on niti ne sluči, da ljubim ga že —
 še niti ne sanja, da blazno 'ga ljubim
 a jaz? nič ne vem — vem da ljubi srce.

Mar niso te sanje najlepša prevaro?...
 Zakaj nesmem reči, kar rekla bi rada?
 Zakaj nesmem vpiči, ko to bi želela?
 O ne! Samo pesmico bom Ti zapela.
 naj v pesmi izpolni se ta moja nada.

Ti boš odvrnil — le Ti boš povedal
 in Ti razvozljal boš, kar jaz si želim.

A danes, ko mesec razpenja svoj sjaj,
 in zvezdic na tisoče je, ki brlijo
 jaz srkam, vpijam zdaj to melodijo —
 na prsij pa Tvojih bom našla svoj raj.